DOMSTOLENS DOM
den 9 mars 1999 *

I mål C-212/97,

angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Højesteret (Danmark), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan

Centros Ltd

och

Erhvervs- og Selskabsstyrelsen,

angående tolkningen av artiklarna 52, 56 och 58 i EG-fördraget,

* Rättegångsspråk: danska.

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G. C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch och P. Jann samt domarna G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (referent), R. Schintgen och K. M. Ioannou,

generaladvokat: A. La Pergola,
justitiesekreterare: biträdande justitiesekreteraren H. von Holstein,

med beaktande av de skriftliga yttranden som har inkommit från:

— Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, genom Karsten Hagel-Sørensen, Kammeradvokat, Köpenhamn,

— Danmarks regering, genom avdelningschefen Peter Biering, utrikesministeriet, i egenskap av ombud,

— Frankrikes regering, genom Kareen Rispal-Bellanger, sous-directeur, utrikesministeriets rättsavdelning, och Gautier Mignot, secrétaire des affaires étrangères, samma avdelning, båda i egenskap av ombud,

— Nederländernas regering, genom juridiske rådgivaren Adriaan Bos, utrikesministeriet, i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom Stephanie Ridley, Treasury Solicitor's Department, i egenskap av ombud, biträdd av Derrick Wyatt, QC,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom juridiske rådgivaren Antonio Caeiro och Hans Støvlbæk, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till förhandlingsrapporten,

efter att muntliga yttranden har avgivits vid sammanträdet den 19 maj 1998 av: Erhvervs-og Selskabsstyrelsen, företrädd av Karsten Hagel-Sørensen, den franska regeringen, företrädd av Gautier Mignot, den nederländska regeringen, företrädd av juridiske rådgivaren Marc Fierstra, utrikesministeriet, i egenskap av ombud, den svenska regeringen, företrädd av departementsrådet Erik Brattgård, Utrikesdepartementets handelsavdelning, i egenskap av ombud, Förenade kungarikets regering, företrädd av Derrick Wyatt, och kommissionen, företrädd av Antonio Caeiro och Hans Støvlbæk,

och efter att den 16 juli 1998 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Højesteret har genom beslut av den 3 juni 1997, som inkom till domstolen den 5 juni samma år, enligt artikel 177 i EG-fördraget ställt en fråga om tolkningen av artik larna 52, 56 och 58 i samma fördrag.

2 Denna fråga har uppkommit i en tvist mellan Centros Ltd (nedan kallat Centros), ett "private limited company" som registrerades den 18 maj 1992 i England och Wales, och Erhvervs-og Selskabsstyrelsen (generalstyrelse under det danska ministeriet för industri och handel) angående denna myndighets avvisning av en registreringsanmälan för en filial i Danmark.

3 Av handlingarna i målet vid den nationella domstolen framgår att Centros inte har drivit någon verksamhet sedan det bildades. I brittisk lagstiftning uppställs inget krav i fråga om upprättande och tillskjutande av ett lägsta aktiekapital för bolag med begränsad ansvarighet, och Centros aktiekapital, som uppgår till 100 UKL, har varken tillskjutits eller ställts till bolagets förfogande. Aktiekapitalet är fördelat på två bolagsandelar som innehas av makarna Tonny och Marianne Bryde, två danska medborgare bosatta i Danmark. Marianne Bryde är direktör för Centros, som har sitt säte i Förenade kungariket vid hemvistet för en vän till Tonny Bryde.

4 Centros anses, enligt dansk rätt, i sin egenskap av "private limited company", som ett utländskt bolag med begränsad ansvarighet. Bestämmelserna om registrering av sådana bolags filialer fastställs i anpartsselskabsloven (lag om bolag med begränsad ansvarighet).

5 I artikel 117 i denna lag föreskrevs bland annat följande:

"1) Utländska bolag med begränsad ansvarighet och i rättsligt hänseende därmed likställda bolag, som har sitt säte i en av Europeiska gemenskapernas medlemsstater, får driva verksamhet genom en filial i Danmark."

6 Tonny Bryde anmälde under sommaren 1992 en filial som Centros hade i Danmark till Erhvervs-og Selskabsstyrelsen för registrering.

7 Erhvervs-og Selskabsstyrelsen avvisade anmälan om registrering, bland annat med motiveringen att Centros, som inte driver någon näringsverksamhet i Förenade kungariket, i själva verket strävade efter att i Danmark upprätta ett huvuddriftställe och inte en filial, genom att kringgå de nationella bestämmelserna om bland annat tillskjutande av ett lägsta aktiekapital om 200 000 DKR, som hade fastställts i lag nr 886 av den 21 december 1991.

8 Centros väckte talan vid Østre Landsret mot detta beslut av Erhvervs-og Selskabsstyrelsen.

9 Efter det att Østre Landsret hade gett Erhvervs-og Selskabsstyrelsen rätt genom dom av den 8 september 1995 överklagade Centros domen till Højesteret.

10 Centros har inför Højesteret hävdat att det uppfyller villkoren för registrering av ett utländskt bolags filial enligt lagen om bolag med begränsat ansvar. Centros anser att bolaget enligt artikel 52, jämförd med artikel 58, i fördraget har rätt att upprätta en filial i Danmark, eftersom det rättsenligt har bildats i Förenade kungariket.

11 Att Centros inte har drivit någon verksamhet sedan det bildades i Förenade kungariket har, enligt bolaget, ingen betydelse för dess etableringsrätt. Domstolen fastslog nämligen i dom av den 10 juli 1986 i mål 79/85, Segers (REG 1986, s. 2375), att artiklarna 52 och 58 i fördraget utgör hinder mot att en medlemsstats myndigheter nekar en bolagsdirektör att komma i åtnjutande av ett nationellt sjukförsäkringssystem med den enda motiveringen att bolaget har sitt säte i en annan medlemsstat, även om det inte driver näringsverksamhet där.

12 Erhvervs-og Selskabsstyrelsen anser för sin del att avvisningen av registreringsanmälan inte strider mot artiklarna 52 och 58 i fördraget, eftersom upprättandet av en filial i Danmark förefaller vara ett medel för att undandra sig de nationella bestämmelserna om upprättande och tillskjutande av ett lägsta aktiekapital. Enligt myndigheten motiveras avvisningen dessutom av behovet att skydda offentliga eller enskilda borgenärer och medkontrahenter samt av behovet att bekämpa bedräglig konkurs.

13 Højesteret har under dessa omständigheter beslutat att förklara målet vilande och att ställa följande fråga till domstolen:

"Är det förenligt med artikel 52 i EG-fördraget, jämförd med artiklarna 58 och 56, att neka registrering av en filial till ett bolag som har sitt säte i en annan medlemsstat och som med ett aktiekapital på 100 UKL (cirka 1 000 DKR) har bildats och består i överensstämmelse med lagstiftningen i denna medlemsstat, när bolaget i sig inte driver näringsverksamhet men filialen önskas upprättad för att driva hela verksamheten i det land där filialen upprättas, och när det kan anses att förfarandet används i stället för att bilda ett bolag i den senare medlemsstaten, i syfte att undvika att tillskjuta ett lägsta aktiekapital på 200 000 DKR (numera 125 000 DKR)?"

14 Den nationella domstolen undrar genom sin fråga i huvudsak om artiklarna 52 och 58 i fördraget utgör hinder mot att en medlemsstat nekar registrering av en filial

till ett bolag som har bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i en annan medlemsstat, i vilken det har sitt säte utan att där driva näringsverksamhet, när filialen syftar till att göra det möjligt för bolaget i fråga att driva hela sin verksamhet i den stat där filialen upprättas, i stället för att bilda ett bolag där, och därigenom undgå tillämpning av denna stats bestämmelser om bolagsbildning, som är mera restriktiva i fråga om tillskjutande av ett lägsta aktiekapital.

15 Det skall först klargöras att Erhvervs-og Selskabsstyrelsen inte alls har bestritt att varje aktiebolag eller bolag med begränsad ansvarighet som har sitt säte i en annan medlemsstat kan driva en verksamhet i Danmark genom en filial. Som regel medger den således registrering av en filial till ett bolag som har bildats enligt rätten i en annan medlemsstat. Erhvervs-og Selskabsstyrelsen har bland annat tillagt att den skulle ha medgett en registrering av Centros filial i Danmark, om bolaget hade drivit näringsverksamhet i England och Wales.

16 Enligt den danska regeringen skall artikel 52 i fördraget inte tillämpas i målet vid den nationella domstolen, eftersom det är fråga om ett rent internt förhållande i Danmark. Makarna Tonny och Marianne Bryde, som är danska medborgare, har således i Förenade kungariket bildat ett bolag som inte driver någon näringsverksamhet i denna stat, varvid bolaget uteslutande har bildats i syfte att driva verksamhet i Danmark genom en filial och därigenom undgå tillämpning av dansk lagstiftning om bildande av bolag med begränsad ansvarighet. Att medborgare i en medlemsstat bildar ett bolag i en annan medlemsstat kan under sådana omständigheter, enligt den danska regeringen, inte anses utgöra en gränsöverskridande faktor som är relevant i förhållande till gemenskapsrätten och särskilt i förhållande till etableringsfriheten.

17 Det skall i detta hänseende påpekas att en situation där ett bolag, som har bildats enligt rätten i en medlemsstat i vilken det har sitt säte, önskar upprätta en filial i en annan medlemsstat omfattas av gemenskapsrätten. Det saknar härvid betydelse att bolaget endast har bildats i den första medlemsstaten i syfte att etableras i den andra medlemsstaten för att där driva sin huvudsakliga, eller hela sin, ekonomiska verksamhet (se i detta avseende domen i det ovannämnda målet Segers, punkt 16).

18 Att Makarna Tonny och Marianne Bryde har bildat bolaget Centros i Förenade kungariket i syfte att undgå den danska lagstiftningen enligt vilken ett lägsta aktiekapital skall tillskjutas, vilket inte har bestritts vare sig i de skriftliga yttrandena eller vid förhandlingen, utesluter inte heller att detta brittiska bolags upprättande av en filial i Danmark omfattas av etableringsfriheten i den mening som avses i artiklarna 52 och 58 i fördraget. Frågan om tillämpningen av artiklarna 52 och 58 i fördraget skiljer sig nämligen från frågan huruvida en medlemsstat får vidta åtgärder för att hindra att vissa av dess medborgare på ett otillbörligt sätt försöker undandra sig den nationella lagstiftningen genom att missbruka de möjligheter som ges i fördraget.

19 Beträffande makarna Tonny och Marianne Brydes påstående att det föreligger ett hinder för etableringsfriheten genom att man i Danmark nekat att registrera filialen till deras bolag som har bildats enligt rätten i en annan medlemsstat än den stat i vilken bolaget har sitt säte, skall det erinras om att den etableringsfrihet som enligt artikel 52 tillerkänns medborgare inom gemenskapen skall innefatta en rätt för dem att starta och utöva verksamhet som egenföretagare samt att bilda och driva ett företag på samma villkor som etableringsstatens lagstiftning föreskriver för dess egna medborgare. Med fysiska personer som är medborgare i medlemsstaterna likställs dessutom, genom artikel 58 i fördraget, bolag som har bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och som har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin huvudsakliga verksamhet inom gemenskapen.

20 Av detta följer direkt att dessa bolags verksamhet får drivas i en annan medlemsstat genom ett kontor, en filial eller ett dotterbolag. Sätet, huvudkontoret eller den huvudsakliga verksamheten tjänar härvid till att fastställa bolagens anknytning till en medlemsstats rättsordning, på samma sätt som nationaliteten är avgörande när det gäller fysiska personer (se i detta avseende domen i målet Segers, punkt 13, dom av den 28 januari 1986 i mål 270/83, kommissionen mot Frankrike, REG 1986, s. 273, punkt 18, svensk specialutgåva, volym 8, av den 13 juli 1993 i mål C-330/91, Commerzbank, REG 1993, s. I-4017, punkt 13, svensk specialutgåva, volym 14, och dom av den 16 juli 1998 i mål C-264/96, ICI, REG 1998, s. I-4695, punkt 20).

21 Den praxis som i en medlemsstat består i att under vissa omständigheter neka registreringen av en filial till ett bolag som har sitt säte i en annan medlemsstat, leder emellertid till att bolag som har bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i denna andra medlemsstat hindras från att utöva den etableringsrätt som de tillerkänns enligt artiklarna 52 och 58 i fördraget.

22 En sådan praxis utgör följaktligen ett hinder för utövandet av de friheter som garanteras genom dessa bestämmelser.

23 Enligt de danska myndigheterna kan makarna Tonny och Marianne Bryde emellertid inte åberopa dessa bestämmelser, eftersom den avsedda bolagsbildningen endast har till syfte att kringgå tillämpningen av den nationella rätten om bildande av bolag med begränsad ansvarighet, och den av detta skäl utgör ett missbruk av etableringsrätten. Den danska regeringen anser att Konungariket Danmark följaktligen har rätt att vidta åtgärder för att förhindra ett sådant missbruk genom att vägra registrera filialen.

24 Av domstolens rättspraxis framgår visserligen att en medlemsstat har rätt att vidta åtgärder som syftar till att förhindra att vissa av dess medborgare på ett otillbörligt sätt försöker undandra sig den nationella lagstiftningen genom att använda sig av de möjligheter som ges i fördraget och att medborgarna inte har rätt att åberopa bestämmelser i gemenskapsrätten när det är fråga om missbruk eller bedrägeri (se bland andra, på området för friheten att tillhandahålla tjänster, dom av den 3 december 1974 i mål 33/74, Van Binsbergen, REG 1974, s. 1299, punkt 13, svensk specialutgåva, volym 2, s. 379, av den 3 februari 1993 i mål C-148/91, Veronica Omroep Organisatie, REG 1993, s. I-487, punkt 12, svensk specialutgåva, volym 14, och av den 5 oktober 1994 i mål C-23/93, TV10, REG 1994, s. I-4795, punkt 21, svensk specialutgåva, volym 16; i fråga om etableringsfrihet, dom av den 7 februari 1979 i mål 115/78, Knoors, REG 1979, s. 399, punkt 25, svensk specialutgåva, volym 4, s. 297, och av den 3 oktober 1990 i mål C-61/89, Bouchoucha, REG 1990, s. I-3551, punkt 14; beträffande fri rörlighet för varor, dom av den 10 januari 1985 i mål 229/83, Leclerc m. fl., REG 1985, s. 1, punkt 27, svensk specialutgåva, volym 8; i fråga om social trygghet, dom av den 2 maj 1996 i mål C-206/94, Paletta, REG 1996, s. I-2357, punkt 24; i fråga om fri rörlighet för arbetstagare, dom av den 21 juni 1988 i mål 39/86, Lair, REG 1988, s. 3161, punkt 43, svensk specialutgåva, volym 9; i fråga om gemensam jordbrukspolitik, dom av den 3 mars 1993 i mål C-8/92, General Milk Products, REG 1993, s. I-779, punkt 21; samt i fråga om bolagsrätt, dom av den 12 maj 1998 i mål C-367/96, Kefalas m. fl., REG 1998, s. I-2843, punkt 20).

25 Även om de nationella domstolarna genom att stödja sig på objektiva omständigheter följaktligen kan ta hänsyn till den berördes missbruk eller bedrägliga handlande för att, i förekommande fall, neka honom rätten enligt de gemenskapsrättsliga bestämmelser som har åberopats, måste de emellertid, vid bedömningen av ett sådant agerande, beakta de syften som eftersträvas genom gemenskapsbestämmelserna i fråga (domen i det ovannämnda målet Paletta, punkt 25).

26 Det skall påpekas att de bestämmelser vars tillämpning de berörda i målet vid den nationella domstolen har försökt undgå avser bolagsbildning och inte bedrivande av viss näringsverksamhet. Fördragets bestämmelser om näringsfrihet syftar emellertid just till att göra det möjligt för bolag som har bildats i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning, och som har sitt säte, sitt huvudkontor eller sin huvud sakliga verksamhet inom gemenskapen, att driva sin verksamhet i andra medlemsstater genom ett kontor, en filial eller ett dotterbolag.

27 Att en medlemsstats medborgare som önskar bilda ett bolag väljer att bilda bolaget i den medlemsstat som för honom förefaller ha de minst restriktiva bolagsrättsliga reglerna och att bilda filialer i andra medlemsstater, kan under dessa omständigheter inte i sig anses utgöra ett missbruk av etableringsrätten. Rätten att bilda ett bolag i överensstämmelse med en medlemsstats lagstiftning och att upprätta filialer i andra medlemsstater utgör nämligen, inom ramen för en inre marknad, ett led i utövandet av den etableringsfrihet som garanteras genom fördraget.

28 Att bolagsrätten inte är fullständigt harmoniserad inom gemenskapen har i detta avseende knappast någon betydelse. Det är för övrigt tillåtet för rådet att ytterligare bidra till denna harmonisering, med stöd av de befogenheter som det ges i artikel 54.3 g i EG-fördraget.

29 Av punkt 16 i domen i det ovannämnda målet Segers framgår dessutom att den omständigheten att ett bolag inte driver någon verksamhet i den medlemsstat där det har sitt säte utan endast i den medlemsstat där filialen finns inte är tillräcklig för att fastställa att det föreligger ett missbruk eller ett bedrägeri till följd av vilket den senare medlemsstaten kan neka detta bolag möjligheten att åberopa gemenskapsbestämmelserna om etableringsrätt.

30 Då en medlemsstat under dessa omständigheter nekar att registrera en filial till ett bolag som har bildats i överensstämmelse med rätten i en annan medlemsstat i vilken det har sitt säte, med motiveringen att filialen syftar till att göra det möjligt för bolaget att driva hela sin ekonomiska verksamhet i den stat där filialen upprättas, vilket får till följd att den sekundära etableringen undgår de nationella bestämmelserna om upprättande och tillskjutande av ett lägsta aktiekapital, handlar den i strid med artiklarna 52 och 58 i fördraget, eftersom den därigenom hindrar varje utövande av den rätt till fri sekundär etablering som artiklarna 52 och 58 just syftar till att säkerställa.

31 Domstolen har slutligen att ta ställning till om ifrågavarande nationella praxis kan grundas på de skäl som de danska myndigheterna har åberopat.

32 Erhvervs-og Selskabsstyrelsen har, med hänvisning till såväl artikel 56 i fördraget som domstolens rättspraxis om tvingande hänsyn till allmänintresset, hävdat att skyldigheten för bolag med begränsad ansvarighet att upprätta och tillskjuta ett lägsta aktiekapital tillgodoser ett dubbelt syfte. Bolagens ekonomiska soliditet skall stärkas för att skydda offentliga borgenärer mot risken att inte kunna inkassera sina offentliga fordringar, eftersom dessa borgenärer, till skillnad från enskilda borgenärer, inte kan säkerställa sina fordringar genom att begära säkerhet eller borgen. Vidare skall samtliga borgenärer, offentliga eller enskilda, mera allmänt skyddas genom förebyggande av risken mot bedräglig konkurs till följd av att bolagen blir insolventa på grund av att det först tillskjutna kapitalet var otillräckligt.

33 Erhvervs-og Selskabsstyrelsen har tillagt att detta dubbla syfte inte kan uppnås genom mindre ingripande åtgärder. Den andra åtgärden till skydd för borgenärer, nämligen att införa bestämmelser genom vilka delägarna under vissa förutsättningar kan göras personligen ansvariga, skulle vara mera ingripande än skyldigheten att upprätta och tillskjuta ett lägsta aktiekapital.

34 De åberopade skälen faller dock inte under artikel 56 i fördraget. Det skall vidare erinras om att det av domstolens rättspraxis framgår att nationella åtgärder som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att utöva de grundläggande friheter som garanteras av fördraget skall uppfylla fyra förutsättningar. De skall tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt, de skall motiveras av tvingande hänsyn till allmänintresset, de skall vara ägnade att säkerställa förverkligandet av den målsättning som eftersträvas genom dem, och de skall inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå denna målsättning (se dom av den 31 mars 1993 i mål C-19/92, Kraus, REG 1993, s. I-1663, punkt 32, svensk specialutgåva, volym 14, och dom av den 30 november 1995 i mål C-55/94, Gebhard, REG 1995, s. I-4165, punkt 37).

35 Dessa förutsättningar är inte uppfyllda i målet vid den nationella domstolen. För det första är ifrågavarande praxis inte ägnad att uppnå den målsättning att skydda borgenärerna som den antas eftersträva, eftersom det berörda bolagets filial skulle ha registrerats i Danmark om bolaget hade drivit en verksamhet i Förenade kungariket, även om de danska borgenärerna kunde ha haft en i lika hög grad osäker ställning.

36 Vidare framstår det bolag som är i fråga i målet vid den nationella domstolen som ett bolag som har bildats enligt engelsk rätt, och inte enligt dansk rätt, och dess borgenärer upplyses om att bolaget omfattas av en annan lagstiftning än den som gäller i Danmark för bildande av bolag med begränsad ansvarighet. Borgenärerna kan också hänvisa till vissa bestämmelser i gemenskapsrätten som skyddar dem, såsom rådets fjärde direktiv 78/660/EEG av den 25 juli 1978, grundat på artikel 54.3 g i fördraget om årsbokslut i vissa typer av bolag (EGT L 222, s. 11; svensk specialutgåva, område 17, volym 1, s. 17) och rådets elfte direktiv 89/666/EEG av den 21 december 1989 om krav på offentlighet i filialer som har öppnats i en medlemsstat av vissa typer av bolag som lyder under lagstiftningen i en annan stat (EGT L 395, s. 36; svensk specialutgåva, område 17, volym 1, s. 99).

37 Tvärtemot vad de danska myndigheterna har anfört kan dessutom åtgärder vidtas som är mindre ingripande eller som i mindre grad kränker de grundläggande friheterna och som exempelvis ger de offentliga borgenärerna möjlighet att begära nödvändig säkerhet.

38 Slutligen innebär inte den omständigheten att en medlemsstat inte kan neka registrering av en filial till ett bolag som har bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i en annan medlemsstat, i vilken det har sitt säte, att den första staten inte kan vidta någon åtgärd som är ägnad att förhindra bedrägeri eller besluta om sanktioner i anledning av bedrägeri, antingen i förhållande till bolaget självt, i förekommande fall i samarbete med den medlemsstat i vilken det har bildats, eller i förhållande till delägarna i bolaget, när det fastställs att de genom att bilda ett bolag i själva verket försöker att undandra sig sina skyldigheter gentemot enskilda eller offentliga borgenärer i den berörda medlemsstaten. Bekämpandet av bedrägeri kan under alla omständigheter inte läggas till grund för en praxis som innebär att registrering nekas en filial till ett bolag som har sitt säte i en annan medlemsstat.

39 Tolkningsfrågan skall därför besvaras så, att artiklarna 52 och 58 i fördraget utgör hinder mot att en medlemsstat nekar registrering av en filial till ett bolag som har bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i en annan medlemsstat, i vilken det har sitt säte utan att där driva näringsverksamhet, när filialen syftar till att göra det möjligt för bolaget i fråga att driva hela sin verksamhet i den stat där filialen upprättas, i stället för att bilda ett bolag där, och därigenom undgå tillämpning av denna stats bestämmelser om bolagsbildning, som är mera restriktiva i fråga om tillskjutande av ett lägsta aktiekapital. Denna tolkning utesluter emellertid inte att myndigheterna i den berörda medlemsstaten kan vidta varje åtgärd som är ägnad att förhindra bedrägeri eller besluta om sanktioner i anledning av bedrägeri, antingen i förhållande till bolaget självt, i förekommande fall i samarbete med den medlemsstat i vilken det har bildats, eller i förhållande till delägarna i bolaget, när det fastställs att de genom att bilda ett bolag i själva verket försöker undandra sig sina skyldigheter gentemot enskilda eller offentliga borgenärer i den berörda medlemsstaten.

Rättegångskostnader

40 De kostnader som har förorsakats den danska, den franska, den nederländska, den svenska och den brittiska regeringen samt kommissionen, vilka har inkommit med yttranden till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

— angående den fråga som genom beslut av den 3 juni 1997 har ställts av Højesteret
— följande dom:

Artiklarna 52 och 58 i EG-fördraget utgör hinder mot att en medlemsstat nekar registrering av en filial till ett bolag som har bildats i överensstämmelse med lagstiftningen i en annan medlemsstat, i vilken det har sitt säte utan att där driva näringsverksamhet, när filialen syftar till att göra det möjligt för bolaget i fråga att driva hela sin verksamhet i den stat där filialen upprättas, i stället för att bilda ett bolag där, och därigenom undgå tillämpning av denna stats bestämmelser om bolagsbildning, som är mera restriktiva i fråga om tillskjutande av ett lägsta aktiekapital. Denna tolkning utesluter emellertid inte att

myndigheterna i den berörda medlemsstaten kan vidta varje åtgärd som är ägnad att förhindra bedrägeri eller besluta om sanktioner i anledning av bedrägeri, antingen i förhållande till bolaget självt, i förekommande fall i samarbete med den medlemsstat i vilken det har bildats, eller i förhållande till delägarna i bolaget, när det fastställs att de genom att bilda ett bolag i själva verket försöker undandra sig sina skyldigheter gentemot enskilda eller offentliga borgenärer i den berörda medlemsstaten.

Rodríguez Iglesias Kapteyn Puissochet

Hirsch Jann Mancini

Moitinho de Almeida Gulmann Murray

Edward Ragnemalm Sevón

Wathelet Schintgen Ioannou

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 9 mars 1999.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

Justitiesekreterare Ordförande